
En stadig voksende tro

By David Wilkerson

August 6, 2001 "Og apostlene sa til Herren: Øk vår tro!" (Luk 17:5). De mennene som utgjorde Kristi innerste sirkel spurte sin mester om noe viktig. De ønsket å få en større forståelse av troens betydning og dens gjerninger. De sa i hovedsak: "Herre, hva slags tro ønsker du av oss? Gi oss en åpenbaring av den slags tro som behager deg. Vi ønsker å gripe troen i dens ytterste betydning."

På overflaten så deres spørsmål prisverdig ut. Men jeg tror at disiplene spurte Jesus om dette fordi de var forfjamset. I det foregående kapittelet hadde Kristus forvirret dem ved å si: "Den som er tro i smått, er også tro i stort .... Dersom dere ikke er tro i den urettferdige mammon, hvem vil da betro dere de sanne skatter?" (Luk 16:10-11).

Jesus visste at hans etterfølgeres kjød ønsket å unngå det de anså for å være mindre viktige saker for troen. Så han fortalte dem: "Dersom dere er trofast i de små tingene, de grunnleggende troens anliggender, så vil dere være trofaste i de større tingene også. Så vis dere pålitelige i troens grunnleggende krav. Hvem vil ellers betro dere et dypere mål av tro?"

Dersom vi er ærlige, så vil vi innrømme at vi er ganske lik Jesu disipler. Vi ønsker også å gå direkte til de større troens saker, å oppnå den slags tro som kan flytte fjell. Og, lik disiplene, så bedømmer vi ofte troen etter synlige resultater.

Tenk på alle de menneskene vi anser for å ha stor tro. De fleste slike mennesker har oppnådd målbare ting for Guds rike: mat til de sultne, arbeid blant de fattige og trengende, Mega-kirker, Bibelskoler og misjonsarbeider.

Vi tenker på Georg Müller, mannen som bygde barnehjem i England og som hjalp til med å finansiere James Hudson Taylors 'China Innland Mission'. Müller spurte aldri om økonomisk støtte. I stedet ba han inn hver eneste penny til disse Guds arbeider, enorme summer som ofte kom inn i siste øyeblikk. Mange kristne i dag anerkjenner Müller som legemliggjørelsen av en troens mann.

Vi tenker også på Rees Howells, mannen som er kjent som "Forbederen." Howells biografi er full av historier om mirakuløse svar på hans forbønner. Denne mannen kjøpte herregård etter herregård for å bruke dem i Guds rikets tjeneste, og alt skjedde i tro. På samme måte som Müller så ba Howells inn hver cent "akkurat i tide." Noen anser hans store verk å være en annerledes definisjon av tro.

Mange besøkende i Times Square Church føler det på samme måte med den tjenesten Gud har bygd opp her. De får ærefrykt på grunn av de utrolige bygningene som Herren har skaffet tilveie og som omfatter et helt bykvartal på Broadway, alt gjeldfritt. De ser vårt 'Sara-hus' program for kvinner, vår lastebil 'Ravnen' som kjører ut mat til de sultne, og andre trofaste tjenester. Og de sier til oss: "Deres ledere må være menn med stor tro. Se på de utrolige resultatene."

Vår tjeneste mottok nylig et brev fra en ung innsatt i fengselet som nå er en kristen og som står på vår mailingliste. Han hadde hørt på en prekenkassett at jeg sa: "Dagen kan komme da jeg må gå i fengsel for å forkynne mot homoseksualitet." Den unge mannen forsikret meg om at dersom dette skjer, så vil kristne fanger over hele nasjonen oversvømme fengselssystemet med brev i en kampanje for å få meg frigitt. Han sier at jeg er kjent blant de innsatte som en mann med stor tro, fordi jeg har etablert narkorehabiliteringsprogrammet 'Teen Challenge' og andre tjenester for vanskeligstilte mennesker lik ham selv. "Derfor", resonerte han: "er det større behov for deg utenfor fengselet."

Jeg takker Gud for Teen Challenge og alle dens virkegrener: bondegårder, ridesentre, omsorgssentre, Bibelskoler. Og jeg er takknemlig for alle andre gudssentrerte tjenester Herren har reist opp og velsignet på denne jorden. Men, jeg sier deg, ingen av disse storslåtte, synlige verk representerer Guds definisjon av tro. Faktisk er det slik, at intet verk, uansett hvor storslått, er av noen verdi for Herren i det hele tatt dersom ikke de mindre, skjulte anliggender i troen blir utført.

Fremragende, dyktige mennesker har oppnådd tilsvarende verk uten Gud. Sun Myung Moon og hans etterfølgere har kjøpt multimillion-dollar bygningskomplekser, grunnlagt massive veldedighetsarbeider, og til og med kjøpt en nasjonal nyhetskanal. Men ingen av disse tingene er Guds målestokk på tro.

Sann tro i Guds øyne har ingenting å gjøre med størrelsen på eller mengden av arbeide som du ønsker å oppnå. Tvert imot så handler det om hvilket fokus og hvilken retning du har i ditt liv. Du skjønner, Gud er ikke så opptatt av dine store visjoner som han er av hvem du er i ferd med å bli.

Tror du at Herren har lagt på deg en drøm som det kreves et mirakel for å oppfylle? Har du blitt utfordret til å ta et steg i en ny retning som krever overnaturlig tro? Trenger du at Gud utfører et mirakel i ditt hjem - fysisk, økonomisk eller åndelig?

Du kommer til å stå overfor stengte dører og nederlag inntil du tar til deg Jesu ord. "Og har dere ikke vært tro i det som hører andre til, hvem vil da gi dere noe til egen eiendom?" (Luk 16:12). Jesus sier med andre ord: "Du sier at du ønsker en åpenbaring, noe som vil gjøre deg i stand til å gjøre større ting. Men hvordan kan du bli betrodd den slags tro, dersom du ikke er å stole på når det gjelder de tingene som andre har gitt deg?"

Jesu' svar må ha fått disiplene til å bli stående å klø seg i hodet. Deres mester visste at de ikke eide noenting, langt mindre noe en annen person hadde gitt dem. De hadde forlatt alt for å bli hans disipler. Og de fulgte ham etter beste evne. De ordene han talte her så ganske enkelt ikke ut til å gjelde dem.

Men spørsmålet er, hva mener Jesus når han sier: "det som hører andre til" (16:12). Han taler om våre legemer og vår sjel som han har kjøpt med sitt eget blod. "Eller vet dere ikke at deres legeme er et tempel for Den Hellige Ånd som bor i dere, og som dere har fått fra Gud? Dere tilhører ikke lenger dere selv. Dere er dyrt kjøpt! La da legemet være til ære for Gud!" (1.Kor. 6:19-20).

Jesus sier til oss: "Ditt legeme tilhører ikke lenger deg selv. Og dersom du ikke tar vare på denne kroppen - dersom du ikke tillater meg å se på innsiden av deg, og ta meg av din synd, og helliggjøre deg - hvordan kan du da forvente at jeg betror deg noe større? Ta først et steg tilbake og se på hva du har gjort med de tingene jeg allerede har betrodd deg."

Nå, da disiplene ba om en større tro, da hadde Jesus et svar rede til dem: "Om dere hadde tro som et sennepskorn, da kunne dere si til dette morbærtreet: Rykk deg opp med rot og plant deg i havet! - Og det skulle adlyde dere." (Luk 17:6). Enda engang var Jesu oppmerksomhet rettet mot de mindre anliggender i troen, uttrykt ved et lite sennepskorn.

Dette verset om å flytte morbærtreet har alltid vakt nysgjerrighet hos meg. Når vi leser det så forestiller vi oss en person med stor tro som står ved siden av et tre og befaler: "Dra, flytt deg, plant deg i havet, og voks der." Så ser vi for oss at treet blir rykket opp med rot, stiger opp fra marken og svever bortover til det synker ned i bølgene og forsvinner.

Hva er det Jesus antydnet med dette bildet? Et morbærtre kan ikke plantes i havet og overleve; det ville visne med en gang. Videre, så er ikke vår Gud en moromann. Han gjør ikke eller foreslår å gjøre ting bare for å vise seg. Allikevel vet vi at hvert ord Jesus talte er ment for at vi skal lære av dem. Så hva er betydningen her?

Du sier kanskje: "Dette verset betyr at vår Herre er Gud over det umulige." Det er jeg ikke enig i. Selv på Jesu tid var det mulig for noen få mennesker å rykke opp et tre, dra det ned til havet og plante det der. I dag er et slikt arbeide enda enklere, med kraftige maskiner som er i stand til å rykke opp store tre med roten på få sekunder. Hvor er troen som trengs for å utføre det?

Jeg tror at denne uttalelsen handler om å rykke opp røttene i vårt hjerte. Jesus taler om det ondes røtter, de skjulte tingene vi må ta hånd om som hans etterfølgere. Han sier: "Før du kan tro Gud for å flytte fjell, så må du fjerne noen røtter. Og du trenger ikke noen stor apostolisk tro for å gjøre det. Alt du trenger er et lite mål av tro. Jeg ber deg om å gjøre noe grunnleggende: å plukke opp røttene til din synd. Jeg vil at du skal undersøke ditt hjerte og fjerne alt der som ikke er lik min natur."

Den første troens gjerning - det ene vi må gjøre før noe annet verk kan skje - er å være trofast mot det som hører Gud til. Vi kan ganske enkelt ikke overveie å gjøre noen gjerning i Guds navn dersom vår synds røtter vokser seg dypere. Og utfordringen om å rykke opp røtter er ikke begrenset til pastorer, lærere og evangelister. Det er en jobb enhver kristen må gjøre. Så spør deg selv: Hvilken syndens rot er det som vokser dypt inn i ditt kjød og i din ånd? Er det pornografi, grådighet, misunnelse, stolthet, bitterhet, frykt for å bli avvist, lavt selvbilde, en følelse av ubrukelighet?

Jesus sier til oss: "Og om ditt øye frister deg, da riv det ut!" (Mark 9:47). Denne befalingen er selvfølgelig åndelig i sin betydning. Vi vet at det ikke er selve øyet som lokker oss til synd, men vårt vellystige hjertes øye. Men hvordan kan vi rykke opp med rot noe som har vokst dypt i vårt indre i årevis? Det kreves tro for at slike festningsverker skal bli rykket opp.

Dette er faktisk Jesu budskap om sennepsfrøet. Han forteller oss at ved tro, så kan vi plukke bort enhver syndens rot i vårt liv - selv synder som Gud har minnet oss på i årevis.

Dette er grunnen til at jeg skrev min siste bok 'Åpenbaringen av den Nye Pakt' (The New Covenant Unveiled). På et tidspunkt følte jeg meg fanget, og undret meg på hvordan vi noensinne kunne få plukket bort vår synd. Jeg grublet over dette dilemmaet en kveld da jeg var på ferie og vandret langs stranden. Jeg følte at den Hellige Ånd sa til meg: "David, se opp på Karlsvogna. I din egen styrke så har du like stor sjanse til å fjerne synden fra ditt hjerte som du har til å hoppe over dette stjernebildet."

Den Nye Pakt viser oss at vi er i stand til å rykke ut selv de dypeste synderøttene, men bare ved å stole på den Hellige Ånd. Med bare et sennepskorn av tro er vi i stand til å be: "Far, du lovet i din pakt å undertrykke mine synder. Vel, du vet alt om min spesielle synd. Du har handlet med meg angående denne synden i årevis. Nå ber jeg deg om å ta deg av den. Jeg hater den, og jeg ønsker at den skal plukkes bort. Jeg tror at du kommer til å gjøre dette for meg Herre."

Jesus sier at dersom vi uttaler en slik tro på Guds paktsløfter, så vil røttene forsvinne: "det skulle adlyde dere." (Luk. 17:6). På det punktet plukker den Hellige Ånd ut den onde roten og kaster den i glemselens hav hos Gud for at den aldri skal plage oss igjen.

Alle de gudfryktige tjenerne som vi anser å være mennesker med stor tro - George Müller, Rees

---

Howells, Smith Wigglesworth og andre - begynte med dette mindre verket. Før de satte i gang med å gjøre noen bedrifter for Guds rike så tillot de Gud å ta seg av røttene i deres hjerte. De utøvde en liten del av tro, og ba den Hellige Ånd om å avsløre enhver ond ting i dem. Og Ånden rykket trofast opp hver syndens rot, og ribbet dem for alt som var av kjødet.

Gjennom prosessen lærte disse mennene at de var hjelpeløse, ute av stand til å gjøre selv den enkleste opprykking av røtter i sin egen styrke. Men da de adlød Jesu befaling om å rykke opp sin synds røtter i troen på den Hellige Ånd gjerning, så kom åpenbaringen, og deres forståelse av troen økte.

Vi må betale en tragisk pris dersom vi forsømmer å rykke opp vår synd med roten. Dersom vi med vitende tillater en ond rot å forbli i våre hjerter, så forspiller vi alle våre åndelige våpen mot djevelen. Først så mister vi grep om sverdet. Så blir vi ribbet for all rustningen. Til slutt mister vi viljen til å kjempe. Fortell meg, hvordan kan vi rive ned festningsverker dersom vi ikke har noen våpen igjen? "For våre våpen er ikke kjødelige, men de er mektige for Gud til å bryte ned festningsverker ..." (2.Kor. 10:4).

Vi ser et tragisk eksempel på dette i 1. Samuelsbok 13. I et tidligere kapittel hadde Saul og hans 300.000 mann sterke isrealittiske hær slått ammonittene grundig ved Jabes i Gilead. Israels selvsikkerhet steg på grunn av deres store seier. Men Gud advarte dem: "Men dersom dere ikke lyder Herren, men er gjenstridige mot Herrens ord, så skal Herrens hånd være mot dere som den var mot deres fedre." (1.Sam. 12:15).

Nå, i kapittel 13, så finner vi at Saul og folket vandret i ulydighet. Dette begynte da Saul ofret et forbudt offer. Folket justerte seg etter ham og sa: "Den som sier at Saul ikke skal være vår konge burde drepes."

Men da dukket den gudfryktige profeten Samuel opp og talte disse forferdelige ordene til Saul: "Du har handlet som en dåre! Du har ikke holdt det bud som Herren din Gud gav deg. Da ville Herren nå ha stadfestet ditt kongedømme over Israel for alle tider." (1.Sam. 13:13).

Øyeblikkelig så ser vi resultatet av Israels ulydighet. Bare fire vers senere leser vi: "Da drog det en flokk ut av filistrenes leir for å herje. Den var delt i tre lag." (1.Sam. 13:17). Tre enheter brøt ut fra filistrenes hovedstyrke, spredte seg over hele Israel og røvet landsbyene. Disse inntrengerne tok krigsbytte uten motstand, inkludert Israels våpen.

Hvorfor sto ikke Guds folk opp imot røverne? De hadde tross alt masser av våpen (inklusive ammonittenes, som de hadde vunnet i slaget). Den triste sannheten er at isrealittene ikke hadde noen kampånd tilbake, på grunn av sin synd. Så snart de så fienden komme, så flyktet de i redsel.

Israel satt tilbake kun med høygafler, ploger og andre landbruksredskaper. Men de kunne ikke smi disse om til våpen fordi det ikke fantes noen smed igjen: "Den gang fantes det ikke en smed i hele Israels land, for filistrene tenkte som så: Hebreerne kunne ellers lage seg sverd og spyd." (1.Sam. 13:19).

Guds budskap i dette avsnittet er tydelig: "Dersom du fortsetter å være ulydig mot meg, så vil jeg ikke lenger vandre sammen med deg. Det kan se ut som om du gjør mitt arbeide. Men du har ikke mitt nærvær, min velsignelse eller min kraft."

Tro handler først og fremst om lydighet, om å eie kraften til å adlyde Guds ord. Og Satan vet dette. Det er derfor han ønsker at du skal klamre deg fast til den siste gjenværende synderoten i din sjel. Han vet at den vil frarøve deg alle din forsvarsverker, frarøve deg dine våpen og nøytralisere din kampånd.

Jeg ser dette skje med pastorer og lekfolk over hele verden. De har alle redskapene som trengs for å gjøre sine gode gjerninger. Og når de ser utover sine arbeidsmarker, så gratulerer de seg selv med en stor høst og en full sauekve. Men hele tiden er de i fare. Det finnes en bremseklaff i hjertene deres, en besettende synd som de ikke vil ta et oppgjør med. Og den plyndrer dem og frarøver dem viljen til å kjempe. Senere, når Satan invaderer livene deres, så overgir de seg uten kamp. De har ganske enkelt ingen forsvarsverker mot ham.

Lik Saul, så vil alle troende med dype synderøtter ende opp forvirrede, tvesinnede og redde. Skriften sier om dem: "De ugudelige flykter uten at noen forfølger dem, men de rettferdige er trygge som ungløven." (Ord. 28:1). Slike mennesker kan si til seg selv: "Jeg har fremdeles to våpen, bønn, og tro på Guds ord." Men tragisk nok, så har de ikke det. David erklærer: "Dersom jeg hadde urett for øye i mitt hjerte, så ville Herren ikke høre." (Sal 66:18). (Fra engelsk KJV: "Dersom jeg bærer på synd i mitt hjerte, så vil Herren ikke høre meg." O.a.)

Vi må ganske enkelt si til våre onde røtter: "Kast deg i havet!" Og vi må tro at de forsvinner, i følge Guds paktsløfte. Bare da vil vår kampånd vende tilbake. Vi vil håndtere Guds sverd på ny. Og vi vil se at våre bønner besvares raskt. Tilslutt så vil vi bli fylt med frimodighet og glede, som får demonene til å fly.

Det finnes også et neste steg i det å motta en voksende troJesus besvarte sine disiplers spørsmål om tro på enda en måte. Han sa til dem:

"Om en av dere har en tjener som er ute og pløyer eller gjeter, vil han så si til ham når han kommer inn fra marken: Kom straks hit og sett deg til bords? Vil han ikke heller si til ham: Gjør i stand kveldsmat for meg, bind opp om deg og vær min oppvarter mens jeg eter og drikker - og så kan du selv ete og drikke? ... Slik skal også dere, når dere har gjort alt det som er pålagt dere, si: Vi er unyttige tjenere! Vi har bare gjort det vi var skyldige å gjøre." (Luk 17:7-8,10).

Det er tydelig at Jesus her taler om oss, hans tjenere, og om Gud, vår Herre. Kort fortalt så sier han til oss at vi skal gi Gud mat. Du kan undres på: "Hva slags mat er det meningen at vi skal gi til Herren? Hva tilfredsstillers hans sult?"

Bibelen sier: "Men uten tro er det umulig å være til behag for Gud ..." (Heb 11:6). Kort sagt: Guds yndlingsrett er tro. Det er maten som behager ham.

Vi ser dette illustrert gjennom hele Skriften. Da en romersk høvedsmann ba Jesus om å helbrede hans syke tjener ved bare å tale et ord, så tok Jesus rikelig for seg av mannens levende tro. Han svarte: "Sannelig sier jeg dere: Ikke hos noen i Israel har jeg funnet så stor tro!" (Matt. 8:10). Jesus sa: "Her er en hedning, en utenforstående, som gir mat til min ånd. Hvilket næringsrikt måltid denne mannens tro er for meg."

På samme måte legger Hebreerbrevets 11. kapittel frem et mektig festmåltid for Herren. Dette berømte kapittelet beskriver troen til Guds elskede krigere gjennom historien.

Deretter merker jeg i Jesu' ord en direkte påstand: "Dere skal ikke ete først, jeg skal." Med andre ord så skal vi ikke bruke vår tro på våre egne interesser og behov. Snarere tvert imot så er vår tro ment å skulle tilfredsstille vår Herres hunger. "Gjør i stand kveldsmat for meg ... vær min oppvarter mens jeg eter og drikker - og så kan du selv ete og drikke." (Luk 17:8).

Hvor ofte blir ikke vår tro forbrukt på våre egne anliggender i stedet for på Guds? Hvor mange av våre bønner består av: "Herre, jeg arbeider trofast på dine høstmarker, og pløyer for deg. Og nå trenger jeg dette eller hint fra deg for å kunne fortsette mitt arbeide."

Opp gjennom årene har mengder av pastorer kommet til mitt kontor for å besøke meg. De fleste har kommet, ikke bærende på sine Bibler, men på en eller annen stor plan. Slike menn var oppslukt av store visjoner, men de snakket aldri om Jesus. Alt de kunne tenke på var sin egen drøm: et kirkebygg, et program for de sultne, et misjonsprosjekt.

Jeg takker Herren for himmelsendte drømmer og ønsker. De fleste tjenester i virksomhet i dag som opphøyer Gud er visjoner som er fullført, utført gjennom Gudgitte byrder. Men mange bebyrdede kristne forstår ikke at før en drøm kan bli oppfylt, så tillater Gud årevis med sønderknuselse, avsløring av synd og ribbing av egne ambisjoner. Det er ganske enkelt hans måte å gjøre det på.

Jesus forteller oss: "Jeg ønsker at dere skal gi meg mat, gi meg full råderett til å forme og gjenskape dere i mitt bilde. Bare gi meg deres tro. Jeg vil frembringe en sann visjon for dere."

Vi kan oppnå seier over våre synderøtter, men vi kan glemme at Guds barmhjertighet oppnådde denne seieren for oss. Jesus fortsetter: "Takker han (Herren) så tjeneren fordi han gjorde det som var ham pålagt? Det tror jeg ikke. Slik skal også dere, når dere har gjort alt det som er pålagt dere, si: Vi er unyttige tjenere! Vi har bare gjort det vi var skyldige å gjøre." (Luk 17:9-10).

Ordet 'unyttig' her betyr uten fortjeneste - å ikke ha fortjent noe av gjerninger eller av oss selv. Jesus sier: "Etter at dere har tatt dere av syndens røtter ved hjelp av troen, si da ikke: 'Jeg har klart det. Jeg har vunnet seier.' Nei, din Fars nåde alene har utfridd deg."

Noen mennesker blir stolte når de vinner seier over synd. De tenker: "Jeg har fått skikk på livet mitt. Gud burde være takknemlig for at han i meg har et rent kar."

Men Jesus svarer: "Nei, sannheten er, du er bare i begynnelsen av å fullføre din plikt. Fra den dagen du ble frelst har jeg befalt deg om å forsake din synd. Så hvorfor har du ventet fem, ti, tjue år på å adlyde meg? Du har ingen rett til å gratulere deg selv!"

Jeg kjenner en kristen bror hvis kone forlot ham til fordel for en annen mann. Gjennom denne vanskelige perioden, så holdt denne mannen seg moralsk ren. Etterpå hevdet han: "Jeg har fortjent min rettfærdighet. Jeg har betalt en pris for den." Nei, aldri! Uansett hvor smertefulle eller vanskelige dine prøvelser kan være, så kan vår lydighet aldri gjøre oss rettfærdige. Det er ganske enkelt vår grunnleggende plikt.

Men selv den enkleste lydighet er mat for vår Herre, fordi den er født i tro. Det er et festmåltid som får ham til å fryde seg og si: "Du metter meg, du tilfredstiller min hunger."

Seieren kommer når vi erkjenner våre synderøtter, omvender oss og stoler på Guds paktsløfter. Er du ærlig med Gud, og erkjenner overfor ham at dine røtter er i ferd med å ødelegge deg? Har du

---

omvendt deg i sannhet, og utøvd tro på hans paktsløfte om å bekjempe din synd? Bare da vil Herren føre deg ut i seier.

I løpet av mitt liv har jeg møtt to sektledere som hadde masser av etterfølgere. (Begge sektene eksisterer fremdeles.) Disse mennene var visjonære, full av karisma, djervhet og iver. De var utrettelige evangelister, og de hjalp de fattige og trengende. De bygget Bibelskoler og leirsteder og sendte misjonærer over hele verden. Deres hengitte etterfølgere forlot alt for å tjenestegjøre ved deres side.

Men begge disse meget begavede menn hadde dype røtter av begjær. Og fordi de nektet å ta et oppgjør med sine synderøtter, ble de begge dratt inn i en forferdelig seksuell avhengighet.

En av disse mennene reiste i en spesialutstyrt buss. Han inviterte meg inn en gang, og med en gang jeg kom inn, så merket jeg et sterkt demonisk trykk. Senere ble denne mannens forferdelige umoral avslørt.

Den andre sektlederen var en kraftfull predikant med et klart kall til evangelisering. Han var også dyktig til å lære opp disipler, og lærte opp hundrevis av unge mennesker til tjeneste og misjonsarbeide. Videre var denne mannen en hengiven ektemann og familiemann.

Men han var heftet på pornografi. Og fordi han ikke ville ta et oppgjør med sin synd, så løp hans begjær løpsk, og førte hele organisasjonen inn i seksuelt galskap. Han laget en regel om at alle unge kvinner som ble gift måtte tilbringe første natten sammen med ham. Så forledet han noen av kvinnene til å bli prostituerte, og sendte dem ut for å utføre det han kalte "kjærlighetsevangelisering."

Denne en gang så salvede mannen tilbrakte sine siste dager med å kjøre rundt i sitt mobile hjem, som en løve i bur. Hans dype synderøtter hadde gjort ham til en fordervet galning.

Begge disse mennene hadde ønsket å flytte fjell. De forkynte og lærte om tro. Og hundrevis ble berørt gjennom deres tjenester. Men jeg forteller deg, Gud hadde ingen del i deres tjenester. Hvorfor? Fordi deres iver var av kjødet, fordi de nektet å rykke opp sin synd med roten. Som et resultat endte deres store verk i ytterste ødeleggelse.

Jesus sa om slike mennesker: "Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn? Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett!" (Matt 7:22-23).

Taler Jesus til deg om dine synderøtter? Dersom han gjør det, så gi akt på hans røst, koste hva det koste vil. Han bønnfaller deg: "Glem evangelisering akkurat nå. Sett tilside dine drømmer og dine visjoner for en tid. Jeg har betrodd deg et lite sennepskorn av tro. Og jeg ønsker at du skal være trofast i denne ene, lille tingen. Kom til meg nå i tro, og be meg om å rykke opp din synd med roten. Gi meg så mat, ved din lydighet. Gjør dette, og så vil du se at min hellige visjon vil bli oppfylt i ditt liv."